

P&G COMMUNICATION & INFORMATION

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

P&G: GIAO TIẾP VÀ THÔNG TIN

THE P&G SAGA · 12

Thông tin

Những người đầu tiên giao tiếp là những người nguyên thủy không mặc quần áo. Những người đầu tiên đưa tin là những người nguyên thủy có mặc quần áo, và có thể nhà báo.

Vẫn là người nguyên thủy. Chẳng có gì thay đổi. Chỉ khác là những người đầu tiên phải sống sót qua cuộc đời, còn những người thứ hai kiếm sống bằng việc làm cho những người sống sót sống lại.

Nhưng không có thời gian cho tranh luận hay chỉ trích — đó là những việc tôi chưa bao giờ làm.

Điều tôi muốn làm là kể lại, qua những câu chuyện, sự khác biệt nhân học giữa hai thứ ấy.

Hình thức giao tiếp thật sự đầu tiên — và đến đây ai cũng sẽ nhảy dựng khỏi ghế — là sự im lặng.

Trước lời nói, trước giọng nói, trước cử chỉ, trước tư thế, việc thực hành im lặng luôn đo trí thông minh của một người bằng khả năng xử lý và quyết định — chưa bao giờ ngược lại.

Và những người đàn ông, tụ họp bên nhau, giữ im lặng, ngắm sao trời, ngắm cái trù tượng, cái tượng tượng — cho đến khi, từ xa, một nhóm phụ nữ, tin chắc rằng chỉ có mình họ, bắt đầu trò chuyện với nhau: giọng nhỏ, âm điệu chùng mực, nhịp chùng mực, tiết tấu ngăn nắp, từng chữ được đặt cẩn thận. Phụ nữ là thế đấy.

Nhưng bài học đầu tiên mà sự im lặng để lại cho nhân loại không phải là một kiểu dè dặt hướng nội — đó là một phương pháp, một biên giới cuối

cùng bên trong mọi không gian nơi những quyết định thật sự được đưa ra.

Thế nhưng, tiếng ồn bên trong sự im lặng lại chính là thứ không bao giờ vắng mặt: nó đến từ bên trong, và nó cùng lúc là cảm xúc, nhận thức, logic và lý trí, bản năng và tình cảm.

Và ở đây, những người duy nhất thật sự đủ sức xử lý nó vẫn là, như mọi khi, phụ nữ — trọn vẹn đến thế, hữu hiệu đến thế, đến mức họ còn được giao nhiệm vụ đưa sự sinh sản của loài người tiếp bước. (Trong những lĩnh vực khác — sinh học, tế bào — cũng có những con đực sinh con. Nhưng đó là một kiểu giao tiếp khác.)

Với tất cả những gì tôi chưa nói tới ở đây, tôi để lại cho trải nghiệm của mỗi người — đó là phần đẹp nhất trong con người chúng ta.

Thông tin làm tôi nhớ đến một trò chơi hồi nhỏ: mọi người ngồi thành vòng tròn, người đầu tiên thì thào một từ vào tai người bên cạnh, và nó được truyền đi qua mười hai người. Thứ đến được đầu bên kia thường là một trận cười nghiêng ngả.

Trò chơi có thể chạy với một từ duy nhất hay cả một câu, và chuyện xảy ra là thế này:

Bắt đầu bằng SẼ SỐNG, và sau mười hai lần truyền, từ đến được đầu bên kia là SẼ CHẾT.

Bắt đầu bằng một câu như TẤT CẢ CHÚNG TA ĐỀU BIẾT ANH ẤY SẼ SỐNG, và sau mười hai lần truyền nó quay về thành AI CŨNG BIẾT ANH ẤY ĐÃ CHẾT, TANG LỄ VÀO NGÀY 12 LÚC 12 GIỜ. Ha ha ha ha.

Đó chính xác là cách tôi nhìn truyền thông luân chuyển thông tin ngày nay — cùng một câu mở đầu của một câu chuyện được hết cơ quan báo chí này đến cơ quan khác đưa tin theo những cách khác nhau. Điều ta

tưởng là trò chơi trẻ con thật ra là sự thật cay đắng về một ngành thông tin nơi chẳng còn khác biệt gì giữa sạp báo và tòa soạn.

Rốt cuộc, hai thứ ấy chung một sợi chỉ — cả hai đều là con của cùng một nguồn gốc nguyên thủy. Chỉ cần nhìn cách người ta mặc quần áo.

Chúc các bạn đọc vui.

Ferdinando